



PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Audiència amb els guardonats amb els premis Batista i Roca

Palau del Parlament, 15 de novembre de 2013

La presidenta

Benvinguts al Parlament de Catalunya. L'any passat va ser la primera vegada que vaig rebre els membres de l'Institut de Projecció Exterior de la Cultura Catalana i les persones guardonades per la seva condició de defensores del país a l'exterior. Ara dono la benvinguda també als premiats d'enguany i als amics i familiars que els han volgut acompanyar.

Recordo que l'any passat l'acte es va fer el 9 de novembre, i jo vaig fer la broma de dir: "Estem dissolts." El president de la Generalitat acabava de convocar eleccions al Parlament, eleccions anticipades, i vaig dir: "L'any que ve no sé si tornarem a veure'ns." Ha passat molt ràpidament, aquest any, malgrat totes les dificultats, les vicissituds, les turbulències econòmiques i tot plegat. De vegades passa massa ràpidament, el temps. Jo sempre dic: "Un altre cop? Ja ha passat un any?"

Bé, benvinguts a la seu del legislatiu català, la casa de tothom, la casa que amb els 135 diputats, de partits diversos, de grups parlamentaris diversos, és representat el poble de Catalunya, amb el seu pluralisme i la seva diversitat.

Vull felicitar l'Institut de Projecció Exterior de la Cultura Catalana, perquè organitza aquest premi des de l'any 79, de manera que aquesta n'és la vint-i-cinquena edició. Crec que això és positiu, perquè és una manera d'anar posant un granet de sorra en el que nosaltres considerem que és l'ànima del poble català, que és la cultura, la llengua.

I vull donar les gràcies no solament a les persones guardonades que han nascut a Catalunya i resideixen a l'exterior, sinó també els qui sense ser catalans han estimat la nostra cultura i la nostra llengua i han estat capaços de fer d'ambaixadors nostres. Per tant, moltes gràcies i moltes felicitats.



PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Crec que és bo, molt bo, aquest reconeixement. I és molt important que no defalliu, perquè de vegades es pot tenir la sensació que es fa molta feina que no se sap on va a parar..., o si realment algun dia podrem decidir com volem el nostre futur. I crec que l'ajuda vostra des de l'exterior, des dels països on sou –m'ho he mirat i sou a pràcticament tots els continents–, explicant la vostra experiència, explicant el vostre compromís amb Catalunya, amb la cultura, amb la llengua, és molt important. En aquest moment, la veu exterior és molt important.

Com deia la presidenta, les mobilitzacions de l'Onze de Setembre de l'any passat i enguany, la Via Catalana, demostren que el poble de Catalunya és un poble en marxa, un poble que es mobilitza, un poble que ha arribat a un punt en què diu: "Ja sóc prou gran, ja tinc la majoria d'edat per decidir el meu futur." I és aquí on cal aquesta projecció cap enfora. La Via Catalana penso que va ser la mostra més clara del que és Catalunya: un poble amb seny, un poble amb cultura, un poble cívic, un poble festiu, familiar i reivindicatiu. Aquest va ser un dels llocs per on va passar, la Via Catalana; van venir força diputats. Per als qui ho vam viure, directament o des de casa, des de la televisió, va ser realment un dia emocionant.

I en aquest sentit crec que hem de seguir fent passes, hem de seguir amb aquest tarannà i hem de pensar que arribarà el dia que podrem decidir el nostre futur.

Sou en un palau que no va néixer com a seu del Parlament, sinó com a part de la ciutadella que Felip V, després de la desfeta del 1714, va fer construir com a instrument de repressió, perquè els catalans no ens tornéssim a alçar. Era una ciutadella amb quatre portes i tot de fortificacions, la més important de les quals, aquesta, que era l'arsenal. Amb els anys, totes les muralles i fortificacions es van anar destruint, i l'edifici es va rehabilitar totalment com a palau reial, tot i que mai va ser utilitzat com a tal i es va convertir en el Museu Municipal d'Art de l'ajuntament de Barcelona, fins al 1932, any que amb la primera Generalitat republicana el president Macià va acordar amb l'ajuntament que fos la seu del legislatiu català. Ho ha estat des de llavors, menys, lògicament, durant la dictadura franquista. L'any 39 es va tancar i el 80 es va tornar a obrir amb les primeres eleccions democràtiques.

El 2012 vam celebrar el vuitantè aniversari del Parlament amb un acte molt senzill, però solemne, que va consistir a col·locar sobre de l'escut d'armes de Felip V que hi havia a la façana del palau –que hi era des del 39, quan les nostres institucions van ser dissoltes– les quatre barres, tal com va fer al seu dia el president Macià. Per



PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

tant, quan surtin veuran que hi ha l'escut amb les quatre barres, tot i que s'ha conservat algun element del de Felip V. Vam considerar que era una manera molt clara de dir: "Aquí és representat el poble de Catalunya, això és el Parlament i aquí hi ha l'escut de la Generalitat."

Res més. Torno a demanar-los que continuïn treballant, que facin d'ambaixadors de Catalunya, que sempre és bo, però encara més en aquests moments. Confiem plenament en la seva manera d'actuar, en la seva manera de creure en el país. Amb aquest acte d'avui, senzill, però emotiu i solemne, el Parlament, i jo com a presidenta, els agraïm la feina que fan i els demanem que la continuïn fent.

Moltes gràcies.